ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Lukáše Páchy a soudců JUDr. Ivy Trávníčkové, Ph.D., a Mgr. Jiřího Kopeckého ve věci

žalobce: [redacted], narozený dne [redacted]
bytem [redacted]
zastoupený advokátem Mgr. Martinem Prosserem
sídlem Matoušové 515/12, Praha

proti
žalované: **Česká republika – Ministerstvo spravedlnosti ČR,** IČO 00025429
sídlem Vyšehradská 16, Praha 2
jednající Úřadem pro zastupování státu ve věcech majetkových, IČO 69797111
sídlem Rašínovo nábřeží 390/42, Praha 2
adresa pro doručování Územní pracoviště Hradec Králové
sídlem Horova 180, Hradec Králové

o náhradu nemajetkové újmy ve výši 300.000 Kč,
k odvolání žalované proti rozsudku Okresního soudu v Pardubicích ze dne 5. 6. 2025, č. j. 7 C 373/2023–151,

takto:

I. Rozsudek okresního soudu se v části výroku I, a to v rozsahu požadavku žalobce na zaplacení částky 90 000 Kč, **potvrzuje.**

II. Rozsudek okresního soudu se ve zbývající části výroku I **mění** tak, že požadavek žalobce na zaplacení dalších 210 000 Kč se zamítá.

III. Žalovaná je povinna nahradit žalobci k rukám jeho advokáta náklady řízení před okresním soudem ve výši 62.115 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku.

Shodu s prvopisem potvrzuje [redacted].

IV. Žalovaná je povinna nahradit žalobci k rukám jeho advokáta náklady odvolacího řízení ve výši 15.781 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku.

Odůvodnění:

1. Shora uvedeným rozsudkem okresní soud uložil žalované zaplatit žalobci 300.000 Kč (výrok I) a nahradit žalobci k rukám Mgr. Martina Prossera náklady řízení ve výši 144.516,44 Kč (výrok II).

2. Z odůvodnění vyplývá, že okresní soud rozhodoval o požadavku žalobce na poskytnutí zadostiučinění ve výši 300.000 Kč. Žalobce tvrdil, že od roku 2013 jej policie prověřovala a vyšetřovala pro podezření ze spáchání zvlášť závažného zločinu pojistného podvodu. Dne 7. 12. 2018 byla ze společného řízení vyloučena věc údajného podvodu, kterého se měl dopustit. Věc byla následně evidována pod č. j. KRPE [redacted]/TČ-2018[redacted]. Jeho údajná trestní jednání měla spočívat v přečinech pojistných podvodů ve formě pokračování pro úrazy ze dne 25. 1. 2012, 7. 12. a 24. 5. 2013. Usnesením ze dne 22. 10. 2020, č. j. KRPE [redacted]-TČ-2018-[redacted], Policie České republiky odložila skutky údajných pojistných podvodů pro úrazy ze dne 25. 1. 2012 a 24. 5. 2013 a bylo zahájeno jeho trestní stíhání pro spáchání přečinu pojistného podvodu pro úraz pravého kotníku dne 7. 12. 2012 dle § 210 odst. 2 a 4 trestního zákona ve formě pokračování. Ve věci byla podána obžaloba, okresní soud jej uznal vinným a teprve rozsudkem Krajského soudu Hradci Králové – pobočka v Pardubicích ze dne 30. 11. 2002, č. j. [redacted], byl zproštěn obžaloby.

3. Žalobce dále tvrdil, že vyšetřování a trestní stíhání mělo negativní vliv na jeho osobní a profesní život. Trpěl psychickými problémy, měl obavy z budoucnosti, strach ze ztráty zaměstnání. Dostavily se u něj pocity bezmoci a frustrace, neboť argumentace jeho obhájce byla ignorována, psychické problémy gradovaly, obával se rozchodu s partnerkou, stres se projevoval i v pracovních výkonech. Přestal věřit, že by mohlo dojít ke změně rozsudku v rámci odvolacího řízení, vznikla nedůvěra v justici. Postup orgánů činných trestním řízení byl vůči němu účelový, neboť jeho trestní stíhání mělo vést především k možnosti stíhání hlavních pachatelů v trestní věci závažného zločinu. Celý proces, kdy byl spojován s takto závažnou trestní kauzou a dlouhou dobu nebylo vyloučeno jeho obvinění jako člena organizované zločinecké skupiny, byl pro něj traumatizující. Vyšetřování a následné trestní stíhání trvalo celkem deset let. Orgány činné v trestním řízení se v rámci vyšetřování opakovaně obracely na jeho zaměstnavatele, což vedlo k závažnému narušení profesních vztahů. Medializací celé kauzy došlo k závažnému narušení jeho důstojnosti a pověsti. Sice se jeho jméno nikdy v médiích neprobíralo, ale médii procházelo podrobné informování o průběhu velké kauzy, věnoval se tomu [redacted] deník, to vše mělo vliv na jeho psychiku. Požaduje náhradu nemajetkové újmy ve výši 300.000 Kč, neboť jeho trestní stíhání bylo od počátku nedůvodné. Skutek, pro který byl stíhán, není trestným činem. Orgány činné v trestním řízení využily svoji pravomoc ve snaze pomoci si v jiném trestním řízení. On byl v důsledku trestního stíhání negativně zasažen v oblasti osobního a profesního života. Trestním řízením utrpěla jeho čest a pověst ze strany kolegů, spolupracovníků a sportovců. Bylo na něj pohlíženo negativně, což nesl velmi úkorně, dlouhodobě byl ohrožen tresty, včetně trestu peněžitého a náhrady škody. Svůj nárok uplatnil dne 30. 5. 2023 u žalované.

4. Žalovaná s požadavkem žalobce nesouhlasila s tím, že žalobci se písemně omluvila. Uvedla, že žalobci nehrozil nepodmíněný trest, nebyl stíhán vazebně a není pravdou, že by trestní stíhání žalobce bylo medializováno. K zahájení trestního stíhání došlo 22. 10. 2020 a zprošťující rozsudek nabyl právní moci 30. 11. 2022. Trestní stíhání žalobce tak trvalo dva roky a jeden měsíc a tvrzená nemajetková újma je dána pouze minimální míře.

Shodu s prvopisem potvrzuje [redacted].

5. Z úředního záznamu Policie České republiky okresní soud zjistil, že dne 1. 12. 2015 byl žalobce předvolán Policií České republiky k podání vysvětlení, a to jako podezřelý ve věci pojistných podvodů – fiktivních úrazů.

6. Z dotazů Policie České republiky a odpovědí FC [redacted] učinil soud prvého zjištění o tom, že dne 29. 6. 2016 Policie České republiky vyzvala FC [redacted] k podání zprávy o osobě žalobce, kdy součástí výzvy byla informace o tom, že u policie je vedeno trestní stíhání proti 21 obviněným pro spáchání zvlášť závažného zločinu pojistného podvodu, kterého se obvinění dopustili jako členové organizované skupiny pachatelů, kdy v době od 1. 1. 2010 do 10. 3. 2015 na celém území České republiky páchali trestnou činnost v oblasti pojistných podvodů s fiktivními úrazy, pojišťovnám měli způsobit celkovou škodu ve výši 51.042.634 Kč. Policie se dotazovala na pracovní pozici žalobce, jeho náplň práce, čerpání neschopnosti a dovolené, docházku do klubu v uvedených obdobích, účast na zahraničních soustředěních a soutěžích. FC [redacted] dne 8. 7. 2016 a 13. 7. 2016 odpověděl na dotazy policie s tím, že žalobce není a nebyl zaměstnancem klubu a dne 28. 2. 2011 uzavřel smlouvu o poskytování služeb jako OSVČ. Další výzvu učinila policie dne 15. 8. 2017 vůči Krajskému fotbalovému svazu [redacted] kraje. Dotaz směřoval ke zjištěním, zda jsou osoby registrovány jako hráči u ČMFS a v době léčby úrazu tito hráči nehráli soutěžní utkání, jednou z lustrovaných osob byl i žalobce. Dne 16. 7. 2020 Policie České republiky se opět dotazovala FC [redacted] na působení žalobce, na žádost reagoval FC [redacted] dopisem ze dne 21. 7. 2020, kdy již předchozím dopisem ze dne 7. 9. 2019 se vyjadřoval k utkání tzv. starých gard.

7. Z usnesení Policie České republiky ze dne 17. 12. 2018 bylo zjištěno, že ze společného řízení vedeného pod č. j. KRPE [redacted]/TČ-2013[redacted], byla vyloučena trestní věc žalobce pro podezření ze spáchání přečinu pojistných podvodů pro uplatnění nároků na pojistné plnění: 1) pro úraz ze dne 25. 1. 2012; 2) pro úraz ze dne 7. 12. 2012 a 3) pro úraz ze dne 24. 5. 2013. Jako důvod vyloučení bylo uvedeno urychlení trestního stíhání, kdy v původním trestním stíhání byly jako obvinění ze spáchání zvlášť závažného zločinu pojistného podvodu stíhány i další osoby, mezi nimi [redacted].

8. Z usnesení Policie České republiky ze dne 22. 10. 2020, č. j. KRPE [redacted]TČ/2018-[redacted], soud prvého stupně zjistil, že proti žalobci bylo zahájeno trestní stíhání ze spáchání přečinu pojistného podvodu, kterého se měl dopustit tím, že dne 14. 3. 2013 doručil hlášení pojistné události pro případ úrazu Pojišťovně České spořitelny, a.s., a dne 14. 11. 2013 ČSOB Pojišťovně, ve kterých byly uvedeny nepravdivé údaje týkající se doby léčby jeho úrazu ze dne 7. 12. 2012. Okresní státní zastupitelství usnesením ze dne 2. 12. 2020, č.j. [redacted], zamítlo stížnost žalobce proti tomuto usnesení Policie České republiky a dne 22. 6. 2021 podalo u Okresního soudu v Pardubicích proti žalobci obžalobu s tím, že žalobce při uplatnění pojistného plnění musel předpokládat, že pojistitel při znalosti skutečného stavu nedodržování léčby zranění by nevyplatil pojistné plnění nebo by vyplatil plnění pouze ke dni porušení léčebného procesu a svým jednáním způsobil škodu v celkové výši 156.000 Kč, čímž spáchal přečin pojistného podvodu podle § 210 odst. 2, 4 trestního zákona. Okresní soud v Pardubicích vydal dne 12. 7. 2021, pod č. j. [redacted], trestní příkaz, kterým žalobce shledal vinným ze spáchání přečinu pojistného podvodu dle § 210 odst. 24 trestního zákonu, za což mu byl uložen trest odnětí v trvání jednoho roku podmíněně odložený na zkušební dobu dvou let a byl zavázán zaplatit náhradu škody 156.000 Kč. Žalobce podal proti uvedenému trestnímu příkazu odpor.

9. Z rozsudku Okresního soudu v Pardubicích ze dne 12. 4. 2020, č. j. [redacted], bylo zjištěno, že žalobce byl uznán vinným, že doručil dokumenty – hlášení pojistné události - 1) dne 14. 3. 2013 Pojišťovně České spořitelny, a. s., a 2) dne 14. 11. 2013 ČSOB Pojišťovně, a. s., ve kterých byly uvedeny nepravdivé údaje týkající se doby léčby úrazu, čímž uplatnil nárok na výplatu pojistného plnění za úraz, a to distorsi hlezna s distensí Achillovy šlachy vpravo, ke kterému mělo dojít dne 7. 12. 2012 ve 14:00 hodin na blíže nespecifikovaném místě v [redacted]-

[redacted] s prvotním ošetřením dne 8. 12. 2012 v traumatologicko - ortopedickém centru Krajské nemocnice[redacted] s následnou léčbou v Ortopedické ambulanci [redacted] v [redacted] u [redacted] s celkovou dobou léčby v období od 8. 12. 2012 do 18. 2. 2013 a s nutností podstoupit rehabilitační cvičení, přičemž zcela zřejmě od 31. 12. 2012, kdy se aktivně zúčastnil fotbalového zápasu tzv. "starých gard" týmů FC [redacted] a FK [redacted], se nepodroboval deklarované léčbě spočívající především v klidovém režimu, bez sportovní zátěže, nedošlapování na poraněnou část, používání berlí a ortézy, když musel předpokládat, že v případě uplatnění pojistné událostí s nárokem na poskytnutí pojistného plnění by pojistitel při znalosti skutečného stavu nedodržování léčby poraněného pravého hlezenního kloubu, nevyplatil pojistné plnění vůbec nebo vyplatil pojistné plnění ke dni porušení léčebného procesu, přitom společnost Pojišťovna České spořitelny, a. s. (nyní společnost Kooperativa pojišťovna, a. s.) uznala nárok na výplatu pojistného plnění ve výši 219.000 Kč, které dne 12. 4. 2013 vyplatila na bankovní účet žalobce, a společnost ČSOB pojišťovna, a. s. uznala nárok na výplatu pojistného plnění ve výši 17.500 Kč, jež dne 20. 11. 2013 žalobci vyplatila, avšak při vědomí faktu, že se pojistník aktivně zúčastnil výše uvedeného fotbalového zápasu, porušil lékařem nařízený léčebný režim a minimálně od této doby lékařské zprávy neodpovídaly jeho zdravotnímu stavu, by společnost Pojišťovna České spořitelny, a. s. uznala nárok na výplatu pojistného plnění pouze ke dni 30. 12. 2012 ve výši 69.000 Kč, společnost ČSOB pojišťovna, a.s. by uznala nárok na výplatu pojistného plnění rovněž ke dni 30. 12. 2012 ve výši 11.500 Kč. Svým jednáním způsobil škodu v celkové výši 156.000 Kč, tedy v úmyslu opatřit sobě a jinému prospěch udržoval stav vyvolaný pojistnou událostí, a způsobil větší škodu, čímž spáchal přečin pojistného podvodu podle § 210 odst. 2, odst. 4 trestního zákoníku a odsouzen podle § 210 odst. 4 tr. zákoníku za použití § 67 odst. 1 trestního zákoníku a § 68 odst. 1, 2, 3 trestního zákoníku k peněžitému trestu ve 50.000 Kč a byla mu uložena povinnost zaplatit náhradu škody poškozeným pojišťovnám ve výši 156.000 Kč. Proti rozsudku okresního soudu podal žalobce odvolání.

10. Z rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích ze dne 30. 11. 2022, č. j. [redacted], bylo zjištěno, že výše uvedený rozsudek okresního soudu byl zrušen a žalobce byl zproštěn obžaloby, neboť skutek, v němž byl obžalobou spatřován přečin pojistného podvodu, není trestným činem a poškozené byly se svým nárokem na náhradu škody odkázány na řízení ve věcech občanskoprávních. Rozsudek nabyl právní moci dne 30. 11. 2022.

11. Z písemnosti ze dne 30. 5. 2023 okresní soud zjistil, že žalobce vyzval žalovanou k náhradě nemajetkové újmy ve výši 300.000 Kč. Z podání žalované ze dne 11. 4. 2024 bylo zjištěno, že žalovaná konstatovala, že nezákonným rozhodnutím o zahájení trestního stíhání žalobce na základě usnesení Policie České republiky ze dne 22. 10. 2020 došlo k porušení práva žalobce nebýt trestně stíhán jinak než z důvodů a způsobem, které stanoví zákon. Žalovaná vyslovila žalobci omluvu za nezákonný postup orgánů činných v trestním řízení, v jehož důsledku bylo vydáno nezákonné rozhodnutí o zahájení trestního stíhání s tím, že omluvu považuje za dostatečné zadostiučinění za porušení práva.

12. Dále učinil okresní soud zjištění z internetových a novinových článků ze dne 3. 3. 2014, 25. 5. 2015, 27. 5. 2015, 28. 5. 2015 a 21. 8. 2020, týkající se miliónových pojistných podvodů, jež šetřila Policie České republiky, kde je hlavním podezřelým pojišťovací agent a fotbalový dozorčí z [redacted]. V žádném z článků a reportáží nebyl žalobce jmenován.

13. Z účastnické výpovědi žalobce bylo zjištěno, že nikdy neměl problémy se zákonem, vždy si plnil své povinnosti vůči finančnímu úřadu. V době trestního stíhání byl ženatý, žil s manželkou a nejmladší dcerou. Má ještě dvě starší děti z prvého manželství, které s nimi nežily, studovaly. Působil jako o osoba samostatně výdělečně činná. V roce 2015 mohly být jeho příjmy v rozmezí 30.000 až 35.000 Kč čistého měsíčně. Od roku 2011 byl činný jako ředitel Akademie mládeže pod FC [redacted] Fotbalový klub na jeho pozici vypsal výběrové řízení, své místo neobhájil. Poté získal funkci trenéra dospělých FC [redacted] kde byly jeho výdělky

nižší. Má za to, že za jeho neúspěchem byla skutečnost, že se klub několikrát vyjadřoval k jeho osobě na výzvu policie. Poté se přihlásil do výběrového řízení na místo ředitele základní školy, práci nezískal, což přičítal to tomu, že byl dlouhodobě mimo pedagogickou sféru. Od roku 2022 je zaměstnán jako zástupce ředitele základní školy se mzdou 60.000 Kč hrubého. Před deseti lety se dostal do situace, kdy si nedokázal představit, že by mohl takové místo získat. Nejprve mu přišla výzva policie, aby se dostavil k vysvětlení. O záležitosti se dozvěděla manželka, neboť mu byla zásilka vhozena do schránky. Manželka to nesla špatně, protože již v té době byly o trestní kauze mediální výstupy. Protože jeho rodina byla pojištěna, tak si myslel, že jen poskytne policii informace o pojištění, avšak ze strany policie nešlo jen o základní informace, ale o nástin toho, že by mohl být jedním ze členů organizované skupiny. Nechápal, jak k takovému závěru mohla policie dospět. Zástupce mu vysvětlil, jaká vysoká trestní sazba by mu hrozila v případě obžaloby. Dostavily se u něj pocity strachu, obavy, beznaděj, strach o rodinu, včetně obavy o ovdovělou matku, která byla psychicky labilní. Manželku chtěl od všeho ochránit, nesvěřoval se jí, vše držel v sobě, měl změny nálad, trpěl frustrací, co mu zase přijde do schránky. Další obava byla spojená s tím, že starší děti studují vysokou školu, jak by je dále ekonomicky zajistil. U nejmladší dcery měl obavy o přijetí na střední školu. Obával se budoucnosti, měl strach o další existenci rodiny, o zaměstnání. Změnila se situace ve fotbalovém klubu. Bylo mu trapné, že přidělává ostatním práci, když přicházely dotazy Policie České republiky. Jeho obavy byly podporovány zveřejňovanými články. Na věc se ho pak dotazovala manželka, kamarádi. Měl obavy, jak by vše manželka ekonomicky zvládla. Docházelo u něj k výkyvům váhy, neměl chuť k jídlu. Žádného odborníka nevyhledal, vše se snažil zvládnout sám, nechtěl do záležitosti zatahovat ostatní. Jako sportovec je zvyklý překonávat překážky. Trpěl nespavostí, krátkodobě zkusil prášky na spaní, bylinné čaje, procházky. Nespavostí trpí dodnes. Situace se částečně zlepšila, když se podařilo, že z organizované kauzy byla pouze jeho vlastní kauza, avšak i účast u jednání soudu v občanskoprávní věci, byť si je vědom jiné role v tomto řízení, mu způsobuje nespavost. V případě odsouzení okresním soudem se u něj dostavily smíšené pocity. Narušilo to jeho důvěru v justici. Teprve po vydání zprošťujícího rozsudku se mu ulevilo. V době konání výběrového řízení FC to mohlo být tak, že FC čekalo, jak se bude jeho kauza vyvíjet, byť mu to do očí nikdo neřekl.

14. Soud prvého stupně postupoval dle § 8 odst. 1, 2, a § 31a odst. 1, 2 zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci, rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem (dále jen „zákon č. 82/1998 Sb.“), a vyložil, že pro vznik odpovědnosti státu musí být splněny tři podmínky - nezákonné rozhodnutí či nesprávný úřední postup, vznik škody či nemajetkové újmy a příčinná souvislost mezi vydáním nezákonného rozhodnutí či nesprávným úředním postupem a vznikem škody či nemajetkové újmy. Dále okresní soud odkázal na rozsudek Nejvyššího soudu České republiky ze dne 27. 6. 2012, sp. zn. 30 Cdo 2813/2011, a nález Ústavního soudu České republiky ze dne 28. 8. 2007, sp. zn. IV ÚS 642/05.

15. Okresní soud uzavřel, že žalobce byl již dne 1. 12. 2015 policií informován o tom, že je osobou podezřelou ze spáchání trestného činu pojistného podvodu, dne 17. 12. 2018 byla vyloučena ze společného řízení jeho věc, dne 22. 10. 2020 bylo proti žalobci jako obviněnému zahájeno trestní stíhání pro spáchání přečinu pojistného podvodu, dne 21. 6. 2021 byla podána obžaloba, dne 12. 7. 2021 byl vydán trestní příkaz, dne 12. 4. 2020 byl okresním soudem uznán vinným z popsaných skutků a byl mu uložen peněžitý trest ve výši 50.000 Kč a náhrada škody 156.000 Kč a rozsudkem odvolacího soudu ze dne 30. 11. 2022 byl zproštěn obžaloby, neboť skutek, v němž byl obžalobou spatřován přečin pojistného podvodu, není trestným činem. Žalobce v průběhu trestního řízení využíval trestním řádem stanovené opravné prostředky, u žalované se domáhal náhrady újmy způsobené nezákonným trestním stíháním, kdy výsledkem bylo ze strany žalované konstatování nezákonnosti rozhodnutí o zahájení trestního stíhání žalobce na základě usnesení Policie České republiky ze dne 22. 10. 2020 a vyslovení omluvy žalobci za nezákonný postup orgánů činných trestních řízeních. Okresní soud poukázal na to, že žalobce nikdy nebyl dosud soudně trestán a v důsledku nezákonného trestního stíhání a pokračujícího trestního řízení se u

Shodu s prvopisem potvrzuje [redacted].

něj vyskytovaly pocity strachu o jeho vlastní osobu, tak o osoby blízké, obavy z budoucnosti, její ekonomické zajištění. Stres se projevil v jeho fyzické oblasti, trpěl nespavostí, nechutenstvím, v jeho neadekvátním chování k manželce a zprávy vyžadované policií od FC a dalších klubů byly způsobilé založit pochybnosti o jeho osobě. Medializace trestní kauzy probíhala ve formě článků, dále i formou televizní reportáže. Nikdy sice nezaznělo jméno žalobce, nebyla medializována přímo jeho osoba, avšak s ohledem na označenou hlavní osobu [redacted], pohybující se ve stejném fotbalovém prostředí jako žalobce, byly takové zprávy způsobilé podpořit a prohloubit jeho obavy, včetně zdůrazňování výše případného hrozícího trestu. Okresní soud poté uzavřel, že bylo prokázáno, že mezi zásahem žalované do osobní sféry žalobce a narušením osobnostní sféry žalobce je dána příčinná souvislost. K zásahu do práv žalobce došlo již v roce 2015 v souvislosti se shromažďováním informací a podáním vysvětlení, kdy bylo žalobci sděleno, že je na něj nahlíženo jako na podezřelého, ke zproštění žalobce pak došlo až 30. 11. 2022. Žalobce byl tak po dobu řadu let vystaven nebezpečí trestního řízení, když nelze pominout, že trestní jednání, jehož se měl žalobce dopustit, nebylo shledáno trestným činem, ani přestupkem. Počátek zásahu do osobnostních práv žalobce nelze přitom vztahovat izolovaně pouze k okamžiku zahájení trestního stíhání, nýbrž již k úkonům policie před formálním zahájením trestního stíhání žalobce, kdy bylo podáváno vysvětlení. V této souvislosti okresní soud odkázal na nález Ústavního soudu ze dne 13. 1. 2022, sp. zn. I ÚS 1029/21. Konstatování žalované o nezákonnosti trestního stíhání a písemná omluva není dostatečná. Žalobcem požadované zadostiučinění je odpovídající a nevymyká se stávající judikatuře. Okresní soud poté požadavku žalobce zcela vyhověl.

16. Rozsudek okresního soudu napadla odvoláním žalovaná. Nesouhlasila s tím, že by žalobci náleželo zadostiučinění v peněžité formě ve výši 300.000 Kč. Výše je přemrštěná, neodpovídající okolnostem, ani konstantní judikatuře. Okresní soud nesprávně vyhodnotil dobu, po kterou byl žalobce vystaven zásahu do svých osobnostních práv, když považoval za takovou dobu již období od podání prvního vysvětlení na policii dne 1. 12. 2015, neboť zprávy vyžadované policií ve fázi prověřování nebyly způsobilé ve fotbalovém prostředí založit pochybnosti o osobě žalobce. Rozsudek okresního troudu postrádá odůvodnění výše přiznané části zadostiučinění a je v této části nepřezkoumatelný. Žalovaná poukázala na to, že nemajetková újma se presumuje pouze v případě nesprávného úředního postupu spočívající v nepřiměřené délce řízení. V případě vzniku nemajetkové újmy z titulu nezákonného rozhodnutí nebo jiného nesprávného úředního postupu je nutné vznik a intenzitu nemajetkové újmy tvrdit a prokázat. K prokázání intenzity nemajetkové újmy však v daném případě nedošlo. Soud vycházel pouze z účastnického výslechu žalobce a nebyl předložen žádný důkaz o zhoršení jeho rodinného života, pracovní sféry či dotčení pověsti. Podle konstantní judikatury je nezákonným rozhodnutím usnesení, kterým se trestní stíhání zahajuje. To bylo v dané věci vydáno dne 22. 10. 2020. Kroky činěné policií před vydáním usnesení o zahájení trestního stíhání nelze považovat za fázi trestního stíhání, na kterou by se vztahoval zákon č. 82/1998 Sb. V této souvislosti odkázala žalovaná na rozhodnutí Nejvyššího soudu České republiky ze dne 30. 3. 2003, sp. zn. 25 Cdo 1487/2001, či ze dne 22. 10. 2009, sp. zn. 25 Cdo 4768/2007. Dále žalovaná namítala, že použití rozhodnutí Ústavního soudu České republiky ze dne 13. 1. 2002, sp. zn. I. ÚS 1029/21, není přiléhavé, neboť šlo o skutkově odlišný případ, kdy zásahy do sféry stěžovatele byly velmi negativní a byly způsobeny již okolnostmi před zahájením trestního stíhání. V případě žalobce však žádné výjimečné okolnosti, jako tragická událost v judikované věci Ústavním soudem nenastala. Nebylo prokázáno, že by dotazy na fotbalový klub před vydáním usnesení o zahájení trestního stíhání představovaly nějaký nepřípustný exces a byly způsobilé u FC či dalších subjektů založit pochybnosti o osobě žalobce. Nemajetková újma žalobce nedosáhla takové intenzity, aby se mu mělo dostat zadostiučinění v penězích. Žalovaná odkázala na kritéria uvedená v rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 27. 6. 2012, sp. zn. 30 Cdo 2813/2011, a dovolávala se judikatury krajských soudů, kdy předložila rozhodnutí Krajského soudu v Brně ze dne 27. 3. 2023, č. j. 58 Co 106/2020–369. Zdůraznila, že žalobce nebyl stíhán pro trestnou činnost, která s sebou nese zásadní společenské odsouzení,

Shodu s prvopisem potvrzuje [redacted].

nebyl omezen na svobodě. Nedošlo ke ztrátě důvěry v okolí, jeho rodina o jeho trestním stíhání nevěděla, takže se nijak nemohlo zhoršit jeho rodinné prostředí. K medializaci jeho osoby vůbec nedošlo. Protože následky nedosáhly takové intenzity, je postačující konstatování porušení práva a omluva, které se žalobci již dostalo. Žalobce byl profesionální sportovec a musel si být vědom toho, co znamená jeho účast na sportovním silvestrovském utkání v době pracovní neschopnosti s tím, že může zavdat důvody pro prošetření toho, zda pojistné plnění přijal důvodně. Žalovaná navrhla, aby odvolací soud rozsudek okresního soudu změnil a žalobu zamítl.

17. Žalobce navrhl potvrzení rozsudku okresního soudu. Trval na tom, že vznik a intenzitu své nemajetkové újmy prokázal. Je standardní, že jediný, kdo je schopen svědčit o zásahu do jeho práv, je právě poškozený. Trestní stíhání velmi negativně zasáhlo do jeho rodinné sféry. Na tom nemění ničeho jeho vyjádření o tom, že se snažil, aby se jeho rodina o probíhajícím trestním stíhání nedozvěděla. Okresní soud rozhodnutí Ústavního soudu České republiky sp. zn. I. ÚS 1029/21 použil přiléhavě, neboť dotazy policie na fotbalový klub před vydáním usnesení o zahájení trestního stíhání představovaly exces, když výzvy výslovně a bezdůvodně spojovaly žalobce s organizovanou zločineckou skupinou čítající desítky členů a páchající škody v desítkách milionů. Uvedení spojitosti žalobce s organizovanou zločineckou skupinou zjevně mělo sloužit k poškození jeho dobrého jména a jeho zastrašení. S tím také koresponduje vyjádření vyšetřovatele, jenž mu sdělil, že je podezřelý, a pokud nebude s policií spolupracovat při usvědčení hlavních pachatelů, bude potrestán spolu s nimi. Přitom z odůvodnění zprošťujícího rozsudku krajského soudu vyplývá, že skutek, ze kterého byl žalobce vinen, je svým charakterem zcela odlišný od toho, za co byli souzeni pachatelé oněch organizovaných pojistných podvodů. Zjevný exces policie byl porušením základních zásad trestního řízení a tím jeho práv a mohl by být vyhodnocen jako přečin zneužití pravomoci u osoby. Pokud se žalovaná dovolává rozsudku Krajského soudu v Brně sp. zn. 58 Co 106/2022, byl tento rozsudek Nejvyšším soudem České republiky zrušen a šlo o odlišnou věc, kde nedocházelo k zásahům do práv poškozeného před vydáním usnesení o zahájení trestního stíhání, poškozený byl zproštěn obžaloby již rozsudkem soudu prvního stupně. V dané věci zásah do jeho práv trval od 1. 12. 2015 do 30. 11. 2022, to je 2.557 dní. Pokud přiznal okresní soud odškodnění ve výši 300.000 Kč, tak za jeden den zásahu byla žalobci přiznána částka 117,32 Kč. Takové odškodnění nelze s ohledem na intenzitu zásahu považovat za nepřiměřené, jestliže střední hodnota odškodnění nemajetkové újmy při nezákonné vazbě je dle konstantní judikatury 1.000 Kč za den a jedná se o desetinu této částky. Délka zásahu do jeho práv trvala více než dvojnásobnou dobu, než je maximální délka vazby. Argumentaci žalované o tom, že si musel být jako sportovec vědom porušení léčebného režimu, považoval za nepřípustnou novotu. K datu 31. 12. 2012 byl v léčbě, za tuto léčbu získal pojistné plnění, nikdy ale nepředpokládal, že by to mohlo být předmětem vyšetřování policie. Před zápasem šel k lékaři, který mu účast za stanovených podmínek umožnil. Žalobce poukázal na to, že původně byl prošetřován pro tři jiné skutky a otázka se silvestrovským zápasem se stala předmětem trestního řízení poté, co se mu nepodařilo nic prokázat.

18. K dotazu odvolacího soudu obě procesní strany sdělily, že jim nejsou známa rozhodnutí soudu v obdobných skutkových věcech, z nichž by bylo možné dovodit přiměřenou výši zadostiučinění za nezákonné rozhodnutí. Žalobce uvedl, že při výpočtu částky 300.000 Kč vycházel z judikatury ohledně nezákonné vazby, kdy je odškodnění stanoveno v částce 500–1.500 Kč denně, střední hodnota je 1.000 Kč. V jeho případě jde o zásah nižší, počítá tedy s 10 % z této částky, tj. 100 Kč denně a tuto částku násobí počtem dnů, kdy byly jeho poměry zasaženy.

19. Odvolací soud přezkoumal rozsudek okresního soudu dle § 212, § 212a zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, v platném znění (dále jen „o. s. ř.“) a dospěl k následujícím závěrům.

20. Soud prvého stupně provedl ve věci potřebné dokazování, z provedených důkazů učinil odpovídající skutková zjištění a věc správně posuzoval dle ustanovení zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným

Shodu s prvopisem potvrzuje [redacted].

úředním postupem (dále jen „zákon č. 82/1998 Sb.“). Odvolací soud z jeho skutkových zjištění vychází a odkazuje na ně.

21. V dané věci se žalobce domáhal nemajetkové újmy způsobené nezákonným rozhodnutím. Podle ustálené soudní praxe odpovídá stát podle zákona č. 82/1998 Sb. za škodu způsobenou zahájením (vedením) trestního stíhání, které neskončilo pravomocným odsuzujícím rozhodnutím trestního soudu. Za nezákonné rozhodnutí je považováno rozhodnutí, jímž se trestní stíhání zahajuje. Neposuzuje se správnost postupu orgánů činných v trestním řízení při zahájení trestního stíhání (nejde o nesprávný úřední postup), rozhodující je výsledek trestního stíhání (srov. rozsudek Nejvyššího soudu České republiky ze dne 23. 2. 1990, sp. zn. 1 Cz 6/90, publikovaný ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek č. 35/1991; rozsudek ze dne 31. 3. 2003, sp. zn. 25 Cdo 1487/2001). Stát za škodu ani nemajetkovou újmu způsobenou v takovém případě trestním stíháním neodpovídá pouze tehdy, jestliže si poškozený trestní stíhání zavinil (způsobil) sám (srov. nález Ústavního soudu ze dne 6. 9. 2011, sp. zn. Pl. ÚS 11/10), nebo tehdy, kdy byl poškozený zproštěn obžaloby nebo bylo proti němu trestní stíhání zastaveno jen proto, že není za spáchaný trestný čin trestně odpovědný nebo že mu byla udělena milost anebo že trestný čin byl amnestován.

22. Odvolací soud poté sdílí základní východiska rozhodnutí okresního soudu. Jak vyplývá z ustálené judikatury Ústavního soudu České republiky stát musí nést odpovědnost za nezákonné jednání svých orgánů či za jednání, kterým státní orgány nebo orgány veřejné moci přímo zasahují do základních práv jednotlivce (srov. nález Ústavního soudu České republiky ze dne 28. 8. 2007, sp.zn. IV. ÚS 642/05). Na jednu stranu je povinností orgánů činných v trestním řízení vyšetřovat a stíhat trestnou činnost, na druhou stranu se stát nemůže zbavit odpovědnosti za postup těchto orgánů, pokud se posléze ukáže nejenom jako nezákonný, a takto je jinými orgány veřejné moci v jiném řízení deklarovaný, ale též v případě, kdy je trestní řízení samo zastaveno anebo byl-li obžalovaný obžaloby zproštěn. Každé trestní řízení negativně ovlivňuje osobní život trestně stíhaného, na kterého je sice do okamžiku právní moci meritorního rozhodnutí třeba pohlížet jako na nevinného, avšak samotný fakt trestního stíhání je zátěží pro každého obviněného (srov. nález Ústavního soudu České republiky ze dne 31. 3. 2005, sp. zn. I. ÚS 554/04). Již samotné trestní stíhání výrazně zasahuje do soukromého a osobního života jednotlivce, do jeho cti a dobré pověsti, a to tím spíše, jedná-li se o obvinění „liché“, což je posléze pravomocně stvrzeno zprošťujícím rozsudkem soudu, podle něhož se skutek, z něhož byl jednotlivec obviněn a obžalován, nestal, případně nebyl trestným činem. Trestní stíhání je tak způsobilé vyvolat vznik nemateriální újmy (srov. nález Ústavního soudu České republiky ze dne 11.10.2006, sp. zn. IV. ÚS 428/05).

23. Při důsledném respektování presumpce neviny představuje každé trestní řízení významný zásah do soukromého a osobního života trestně stíhaného a negativně se dotýká jeho cti a dobré pověsti. Takový zásah je o to intenzivnější, prokáže-li se následně, že se skutek, z něhož byl jednotlivec obviněn a obžalován, nestal, případně nebyl trestným činem (viz např. nález Ústavního soudu ze dne 10. 3. 2011, sp. zn. IV. ÚS 3193/10).

24. Okresní soud správně z těchto tezí vycházel a rovněž při úvaze, zda je na místě žalobce dostačující samotné konstatování porušení práva a omluva či zda žalobci náleží přiměřené zadostiučinění v penězích vycházel z relevantní judikatury Nejvyššího soudu České republiky – z rozsudku ze dne 27. 6. 2012, sp. zn. 30 Cdo 2813/2011, publikovaném ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek pod číslem 122/2012, na který navázal Nejvyšší soud v rozsudku ze dne 16. 9. 2015, sp. zn. 30 Cdo 1747/2014, uveřejněném ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek pod číslem 67/2016. V nich Nejvyšší soud České republiky vymezil kritéria, která mohou indikovat rozsah způsobené nemajetkové újmy v případech zahájení trestního stíhání (řízení), které neskončilo pravomocným odsuzujícím rozsudkem. Těmito hledisky jsou povaha trestní věci, délka trestního řízení, následky způsobené trestním řízením v osobnostní sféře poškozené

Shodu s prvopisem potvrzuje [redacted].

osoby. Při stanovení formy a výše zadostiučinění je třeba přihlédnout též k okolnostem, za nichž k nemajetkové újmě došlo. V konečném důsledku musí výše soudem přiznaného zadostiučinění odpovídat výši přiznaného zadostiučinění v případech, které se v podstatných znacích shodují, přičemž takové znaky by měly být poměřovány zejména s ohledem na výše uvedená kritéria.

25. Soud prvého stupně v daném případě poté správně uzavřel, že byly splněny předpoklady pro vznik odpovědnosti státu za nemajetkovou újmu žalobce podle § 8 odst. 1, 2, § 31a odst. 1, 2 zákona č. 82/1998 Sb.: existence nezákonného rozhodnutí (usnesení o zahájení trestního stíhání, které skončilo zprošťujícím rozsudkem), vznik nemajetkové újmy a příčinná souvislost mezi vydáním nezákonného rozhodnutí a vznikem nemajetkové újmy. Odvolací soud sdílí závěry okresního soudu o tom, že trestní stíhání se nepříznivě promítlo do psychického stavu žalobce, který nebyl nikdy soudně trestán, v důsledku nezákonného trestního stíhání a pokračujícího trestního řízení se u něj vyskytovaly pocity strachu o jeho vlastní osobu, osoby blízké, obavy o budoucnost a zajištění rodiny. Stres se projevil v oblasti fyzické, ale i v neadekvátním chováním vůči manželce.

26. K tíži žalované ale nelze v souladu s judikaturou Nejvyššího soudu (srov. například rozsudek ze dne 16. 11. 2022, sp. zn. 30 Cdo 3277/2022) přičítat medializaci kauzy pojistných podvodů, kdy v souvislosti s medializací nikdy konkrétně nezaznělo jméno žalobce a obecně lze konstatovat, že medializace je prostým důsledkem zásady veřejnosti trestního řízení a nikoliv výsledkem excesivního jednání orgánů činných trestních řízení. Je tak vyloučena odpovědnost státu za dopad prosté zásady veřejnosti trestního řízení, kdy orgány činné v trestním řízení jsou oprávněny informovat o své činnosti.

27. Soud prvého stupně dále dovodil, že při hodnocení vzniku a rozsahu nemajetkové újmy žalobce je třeba zohlednit již dobu jeho prověřování před zahájením trestního stíhání, která započala běžet dne 1. 12. 2015. Učinil tak s odkazem na nález Ústavního soudu České republiky ze dne 13. 1. 2022, sp. zn. I. ÚS 1029/21. Odvolací soud tuto úvahu okresního soudu nesdílí, neboť ve věci judikované Ústavním soudem šlo o skutkově odlišnou věc, kdy negativní události v životě poškozeného, které nastaly ještě před vydáním usnesení o zahájení trestního stíhání, byly zásadní a tragické, kdy manželka poškozeného spáchala před zahájením trestního stíhání sebevraždu (pro zvýšený tlak orgánů činných v trestním řízení) a kdy se před zahájením trestního stíhání prokazatelně zhoršil zdravotní stav poškozeného (byl hospitalizován v nemocnici). Ve věci posuzované Ústavním soudem měly okolnosti nastalé ve sféře poškozeného v době před vydáním usnesení o zahájení trestního stíhání významný dopad do jeho osobnostních práv. O tak velký zásah se v případě žalobce nejedná, neboť dotazy policie na fotbalový klub (činěné před zahájením trestního stíhání žalobce) takovým razantním zásahem nejsou. K prověřování osoby žalobce vedly policii lékařské zprávy, které žalobce předkládal k hlášení pojistné události, jež byly vystaveny [redacted], který byl šetřen ve velké kauze pojistných podvodů. Takové prověřování byl povinen žalobce ze strany policie strpět. Nebylo prokázáno, že by se dotazy policie na fotbalový klub nějakým způsobem promítly do zakázek či působení žalobce u tohoto klubu. Nebyly prokázány jeho zdravotní problémy, ani to, že by došlo k zásahu do jeho rodinného života. Odvolací soud tak má za to, že relevantním obdobím, které je třeba hodnotit z hlediska zásahu do práv žalobce, vzniku a rozsahu jeho nemajetkové újmy, je období jeho trestního stíhání od 22. 10. 2020 do 30. 11. 2022 (772 dny), kdy dne 22. 10. 2020 bylo vydáno usnesení o zahájení trestního stíhání a dne 30. 11. 2022 byl žalobce zproštěn obžaloby rozsudkem Krajského soudu v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích, č. j. [redacted].

28. Odvolací soud poté sdílí závěr soudu prvého stupně o tom, že v případě nemajetkové újmy žalobce není postačující konstatování porušení práva a omluva, ale že žalobci náleží přiměřené zadostiučinění, neboť jeho trestní stíhání bylo nedůvodné, skončilo zprošťujícím rozsudkem odvolacího soudu, který ve skutku, jenž byl kladen žalobci na vinu (tvrzené porušení léčebného režimu a uplatnění nároku na pojistného plnění i po tvrzeném porušení léčebního režimu),

Shodu s prvopisem potvrzuje [redacted].

neshledal trestný čin ani přestupek. Vedle výrokové části zprošťujícího rozsudku nelze také pominout jeho odůvodnění, které zjevnou nepřiměřenost trestního žalobce ještě podrobněji rozvádí. Trestní soud uvedl, že v této věci je skutek, jenž byl kladen za vinu žalobci, vymezen jinak, oproti skutkům v rozsáhlé kauze organizovaných pojistných podvodů (u nichž policie původně shledávala spojitost i v případě žalobce). Ve zmiňované jiné rozsáhlé trestní věci, projednávané u tohoto soudu pod sp. zn. [redacted], je zcela odlišná koncepce skutků (fiktivní uzavření pojistné smlouvy, fiktivní úrazy a dohodnutá jednání s dalšími osobami o fiktivním úrazu, kde jednou ze stíhaných osob je také [redacted], který vyhotovil lékařské zprávy žalobce pro hlášení této pojistné události). Trestní soud poukázal na to, že posuzovaný skutek v případě žalobce je zjednodušený a subsidiárně upravený tak, aby odpovídal důkazům, které se podařilo v této dílčí věci opatřit v přípravném řízení. Nejedná se pak ani o situaci, která existovala v jiných trestních věcech, obdobně vyloučených z oné rozsáhlé věci, kde bylo prokázáno nepravdivé oznámení úrazu, nepravdivé podstoupení lékařských úkonů, jako například ve věci sp. zn. [redacted].

29. Okresní soud přiznal žalobci jím požadované zadostiučinění v penězích, ale výši zadostiučinění neodůvodnil. Ústavní soud České republiky ve své judikatuře uznává, že neexistuje žádná exaktní metoda, jak určit přiměřenost zadostiučinění za nemajetkovou újmu, respektive jeho výši (srov. nález ze dne 29. 3. 2016, sp. zn. I. ÚS 42/16). Judikatura Nejvyššího soudu České republiky poté opakovaně uvádí, že výše přiměřeného zadostiučinění by měla být srovnatelná s jinými případy, které se v podstatných znacích shodují s projednávanou věcí (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 27. 6. 2012, sp. zn. 30 Cdo 2813/2011 publikované ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek pod číslem 122/2012).

30. K výzvě odvolacího soudu žalobce, ale ani žalovaná, neoznačili soudní rozhodnutí ve srovnatelných věcech. V rozhodovací praxi odvolacího soudu jde pak o ojedinělá řízení, v nichž byla řešena výše nemajetkové újmy. Ve věci vedené pod sp. zn. 18 Co 277/2017 Krajský soud v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích, přiznal zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu nezákonným rozhodnutím ve výši 400.000 Kč v případě žalobce stíhaného pro přečin usmrcení z nedbalosti dle § 143 odst. 1 trestního zákoníku, kdy trestní stíhání trvalo čtyři léta, žalobce podstupoval psychologickou terapii a nemohl nadále vykonávat svou profesi pedagoga.

31. Jistá východiska lze získat z veřejně přístupných rozhodnutí, kdy např. Nejvyšší soud České republiky v rozhodnutí ze dne 21. 10. 2014, sp. zn. 30 Cdo 3858/2013 shledal za přiměřené zadostiučinění ve výši 150.000 Kč pro hospodářský trestný čin a trvání trestního stíhání po dobu dvou let. Ústavní soud České republiky v nálezu ze dne 24. 7. 2025, sp. zn. I. ÚS 1919/24, neshledal za dostatečné zadostiučinění v částce 85.000 Kč při nezákonném trestním stíhání akademika, které trvalo deset let, pro trestný čin krácení daně podle § 148 trestního zákona. Dále Ústavní soud v nálezu ze dne 24. 4. 2024, sp. zn. II. ÚS 379/23, považoval za nedostatečné zadostiučinění ve výši 600.000 Kč za trestní stíhání vysoké úřednice.

32. Odvolací soud dále vycházel z veřejně přístupné databáze Ministerstva spravedlnosti, obsahující rozhodnutí odvolacích soudů, kterými bylo žalobcům přiznáno právo na peněžité zadostiučinění za újmu způsobenou trestním stíháním, členěnou dle charakteru trestné činnosti, jež byla stíhané osobě kladena za vinu a dle soudem zjištěných dopadů do osobnostních práv, zvyšujících (nebo naopak snižujících) intenzitu nemajetkové újmy, která byla žalobci způsobena, dostupnou na https://www.justice.cz/web/msp/odskodnovani2?clanek=penezni-zadostiucineni-za-ujmu-zpusobenou-trestnim-stihanim.

33. V této věci byl žalobce stíhán pro trestný čin pojistného podvodu dle § 210 odst. 2 a 4 trestního zákoníku s trestní sazbou 2–8 let. Jednalo se o úmyslný trestný čin proti majetku, což mírně snižuje povahu trestní věci ve vztahu k intenzitě nemajetkové újmy, neboť společností jsou takové trestné činy vnímány jinak než trestné činy proti životu a zdraví. Okresním soudem mu byl nepravomocně uložen nejprve trestním příkazem trest odnětí svobody v trvání jednoho roku

Shodu s prvopisem potvrzuje [redacted].

podmíněně odložený na zkušební dobu dvou let, následně rozsudkem peněžitý trest. Trestní stíhání žalobce trvalo od 22. 10. 2020 do 30. 11. 2002, tj. 772 dnů. Délku trestního řízení je třeba zohlednit s ohledem na to, jak dlouhou dobu zasahovalo do osobnostních složek žalobce jako jednotlivce v důsledku proti němu vedenému trestnímu řízení, neboť trvání trestního stíhání mohlo způsobit kontinuální nárůst újmy projevující se v jeho osobnosti. V daném případě pak prokázaný zásah trestního řízení do osobního, rodinného a profesního života žalobce nebyl razantní. Dle přehledu zpracovaného ministerstvem spravedlnosti, zahrnující celkem 492 rozhodnutí pro různé trestné činy a přečiny, pak pro případy trestního stíhání pro přečin pojistného podvodu bylo přiznáno zadostiučinění - Městským soudem v Praze v rozhodnutí pod sp. zn. 58 Co 238/2022 ve výši 50.000 Kč, Městským soudem v Praze v rozhodnutí sp. zn. 55 Co 340/2010 ve výši 10.000 Kč, Krajským soudem v Ostravě v rozhodnutí sp. zn. 71 Co 301/2011 ve výši 150.000 Kč (při zdravotních, profesních dopadech a zásahu do rodinného života), Krajským soudem Ostravě v rozhodnutí sp. zn. 71 Co 27/2015 ve výši 50.000 Kč, Krajským soudem v Českých Budějovicích v rozhodnutí sp. zn. 19 Co 474/2020 ve výši 50.000 Kč (při profesních dopadech), Krajským soudem Ústí nad Labem v rozhodnutí sp. zn. 83 Co 29/2020 57.000 Kč (při zdravotních dopadech), Městským soudem v Praze v rozhodnutí sp. zn. 21 Co 21/2021 ve výši 10.000 Kč.

34. Statistika ministerstva spravedlnosti obsahuje 492 rozhodnutí s vyčíslením přiznaného celkového zadostiučinění a dále částek, připadajících na jeden měsíc trestního stíhání. Přiznaná výše průměrného odškodnění za jeden měsíc trestního stíhání činí 3.385 Kč, tj. 113 Kč za jeden den. Z tohoto pohledu pak není nepřiměřeným požadavek žalobce na odškodnění částkou 117 Kč za jeden den trestního stíhání.

35. Veškeré tyto skutečnosti vedou odvolací soud k závěru, že přiměřeným zadostiučiněním v případě žalobce je částka 90.000 Kč, neboť jeho trestní stíhání trvalo 772 dny, dotklo se zejména jeho osobnostní sféry (kdy pociťoval strach, úzkost, obavy o zaměstnání, o budoucnost, o rodinný život, zabezpečení rodiny), ale nepromítlo se prokazatelně ve sféře zdravotní, ani profesní. Taková částka zadostiučinění je vyšším průměrem přiznaného zadostiučinění u pojistných podvodů a zohledňuje délku trestního stíhání žalobce (772 dny x 113 Kč). Odvolací soud se přiklonil k vyšší částce zadostiučinění (než ke které v průměru dospěly odvolací soudy v případech pojistných podvodů). Učinil tak s odkazem na rozhodnutí Ústavního soudu České republiky, který v nálezu ze dne 24. 4. 2024, sp. zn. II. ÚS 379/23, obecným soudům uložil, aby pečlivě vážily, zda v minulosti přiznaná odškodnění, se kterým jsou poměřována nově přiznávaná odškodnění, byla dostatečná. Ústavní soud vyložil, že stát nesmí závažnost nemajetkové újmy způsobené nezákonným trestním stíháním bagatelizovat přiznáním nepřiměřené nízké nebo dokonce jen symbolické náhrady. Jestliže stát zasáhne do života člověka nedůvodným trestním stíháním, musí výše odškodnění odpovídat učiněnému zásahu, neboť výše odškodnění nemateriální újmy vypovídá i o úctě státu k soukromému a veřejnému životu jednotlivce.

36. S ohledem na výše uvedené postupoval odvolací soud dle § 219 o. s. ř. a potvrdil věcně správný rozsudek okresního soudu v rozsahu částky 90.000 Kč a dále dle § 220 odst. 1 písm. a) o. s. ř. a rozsudek okresního soudu změnil a požadavek žalobce na zaplacení dalších 210.000 Kč zamítl.

37. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto dle § 224 odst. 1, 2 ve spojení s § 142 odst. 3 o. s. ř. Žalobce byl se základem svého nároku úspěšný a výše přiznaného zadostiučinění záležela na úvaze soudu. Žalobci tak náleží právo na plnou náhradu nákladů řízení, které spočívaly v nákladech na zastupování advokátem.

38. Odměnu advokáta za jeden úkon právní služby odvolací soud stanovil i pro období do 31. 12. 2024 z výše přiznaného zadostiučinění v částce 90.000 Kč ve výši 4.700 Kč (§ 8 odst. 1, § 7 bod 5 vyhl. č. 177/1996 Sb.). Učinil tak s odkazem na nálezy Ústavního soudu České republiky ze dne 10. 4. 2024, sp. zn. IV. ÚS 1788/23, a ze dne 7. 8. 2024, sp. zn. I. ÚS 3362/22, které vyloučily užití paušální tarifní hodnoty dle § 9 vyhl. č. 177/1996 Sb. u nemajetkové újmy na zdraví, když

Shodu s prvopisem potvrzuje [redacted].

v tomto případě při stanovení přiměřeného zadostiučinění nemajetkové újmy za nezákonné rozhodnutí není důvodu postupovat odlišně. Od 1. 1. 2025, kdy nabyla účinnosti novela advokátního tarifu, učiněná vyhl. č. 258/2024 Sb., pak náleží stejná odměna (z výše přiznané náhrady, která nedosáhla částky 500.000 Kč) dle § 9a odst. 2 písm. a) vyhl. č. 177/1996 Sb.

39. Za řízení před okresním soudem náleží odměna advokáta za osm úkonů právní služby po 4.700 Kč za převzetí zastoupení, sepis žaloby, dvě podání ve věci samé ze dne 10. 1. 2025 a 17. 3. 2025 a účast u soudních jednání dne 10. 12. 2024, 13. 2. 2025, 29. 4. 2025 a 5. 6. 2025 (§ 11 odst. 1 písm. a/, d/, e/ vyhl. č. 177/1996 Sb.). Nebyly přiznány účtované úkony právní služby, spočívající ve výzvě žalované k náhradě škody, když za takový úkon odměna dle § 31 odst. 4 z. č. 82/1998 Sb. nenáleží (srov. rozhodnutí Ústavního soudu České republiky ze dne 23. 8. 2016, sp. zn. III. ÚS 445/16), dále nebyla přiznána odměna za úkon právní služby, spočívající ve vypracovaní závěrečného návrhu, neboť totožný úkon – podání závěrečného návrhu byl advokátem učiněn při posledním jednání ve věci dne 5. 6. 2025. Jako účelný úkon neshledal soud další poradu s klientem přesahujícím jednu hodinu, neboť z obsahu spisu nevyplývá, že by takový úkon byl učiněn. Vedle odměny náleží paušální náhrady hotových výdajů 3 x 300 a 5 x 450 Kč (dle § 13 odst. 4 vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění účinném ke dni uskutečnění úkonů), dále náhrady cestovních výdajů advokáta k jednáním okresního soudu z Prahy do Pardubic a zpět v celkové výši 7.285 Kč (podle vyhl. č. 398/2023 Sb. a vyhl. č. 475/2024 Sb.), dále náhrada ztráty času celkové výši 3.300 Kč (za 18 půl hodin po 150 Kč v roce 2025 a šest půl hodin po 100 Kč v roce 2024 dle § 14 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb.), to vše zvýšeno o daň z přidané hodnoty (§ 137 odst. 3 o. s. ř.). Celkové náklady za řízení před okresním soudem představují částku 62.115 Kč.

40. Za odvolací řízení představují náklady žalobce také náklady na právní zastoupení, tj. odměnu advokáta za dva úkony právní služby po 4.700 Kč za vyjádření k odvolání a účast u odvolacího jednání (§ 9a odst. 2 písm. a/ ve spojení s § 7 bod 5 vyhl. č. 177/1996 Sb.), dvě paušální náhrady hotových výdajů po 450 Kč (§ 13 odst. 4 vyhl. č. 177/1996 Sb.), dále náhradu cestovních výdajů 1.842 Kč (dle vyhl. č. 573/2025 Sb. osobním automobilem z Prahy do Pardubic a zpět při celkové vzdálenosti 250 km, průměrné spotřebě 4,3 litrů na 100 km, ceně pohonných hmot 34,10 Kč za litr a sazbě základní náhrady 5,90 Kč na 1 km) a náhradu ztráty času 900 Kč (6 x 150 Kč podle § 14 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb.), to vše zvýšeno o daň z přidané hodnoty (§ 137 odst. 3 o. s. ř.). Celkové náklady odvolacího řízení poté představují částku 15.781 Kč. Uvedené náklady je žalovaná povinna nahradit žalobci k rukám jeho advokáta v zákonné třídenní lhůtě dle § 149 odst. 1 ve spojení s § 160 odst. 1. věta před středníkem o. s. ř.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí není odvolání přípustné.

Proti tomuto rozhodnutí je přípustné dovolání, jestliže rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu, nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně, anebo má-li být dovolacím soudem vyřešená právní otázka posouzena jinak (§ 237 o. s. ř.).

Shodu s prvopisem potvrzuje [redacted].

Přípustnost dovolání je oprávněn zkoumat jen dovolací soud. Dovolání lze podat do dvou měsíců od doručení tohoto rozhodnutí u soudu, který rozhodoval v prvním stupni, rozhodoval by o něm Nejvyšší soud České republiky v Brně.

Pardubice 22. ledna 2026

Mgr. Lukáš Pácha v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje [redacted].